

digheder, som alene kunne faae Indflydelse paa Straffens Valg indenfor de lovbestemte Grændser, hvilket navnlig og gjælder, hvor Lovene med Hensyn til visse Forbrydelser have beuudiget Domstolene til under formildende Omstændigheder at idomme en ringere Straf end den, der ellers vilde være at anvende.

§ 209.

Spørgsmaal, om Gjerningen er at ansee som utilreguelig eller iøvrigt har været ledsaget af Omstændigheder, der udelukke Strafftylden, blive kun at fremsætte, naar herpaa er andrager, eller Formanden dertil finder særlig Anledning.

Nar den Anklagede paa den Tid, Gjerningen stete, mellem 10 og 15 Aar, stilles dog stedse det Spørgsmaal til Nævningerne, om han kan antages at have indseet Gjerningens Strafbarhed, forsaavidt saadant ikke ifølge Straffeloven allerede maa antages at fremgaae af Forbrydelsens Beskaffenhed.

Spørgsmaal om den Anklagedes Alder høre dermod ikke under Nævningernes Afgjorelse.

§ 210.

Naar Anklageren, den Forurettede, som har paastaet sig Erstatning tilkjendt, den Anklagede eller dennes Forsvarer onsker noget Spørgsmaal anderledes affattet eller nye Spørgsmaal stillede, kan Formanden tage den derom fremsatte Begjæring til Følge.

§ 211.

Efter at Formanden har stillet Spørgsmaalene, træde Nævningerne sammen for at afgive deres Erklæring. Anklagebeslutningen, de af Parterne forelagte Bevisligheder samt en Afskrift af de stillede Spørgsmaal overleveres dem. De kunne forblive i Retsalen for at enes om Erklæringen, eller, dersom Sagen giver Anledning til Tvivlsmaal, trække sig tilbage i et dertil bestemt Værelse, for at raadslaae inden lukkede Døre.

Er den Anklagede fængslet, lader Formanden ham midlertidig føre ud af Salen.

§ 212.

Naar en Sag er overgaaet til Nævnin-

gerne, og deres Erklæring ikke kan ventes snarlig afgivet, kan Formanden, medens de raadslaae, lade foretage en anden Sag for andre Nævninger, i hvilket Tilfælde selvfølgelig de allerede sammentraadte Nævningers Navne undtages fra Lodtrækningen. En ny Sag vil dog ikke blive at paabegynde, dersom Udfaldet af Nævningerne paa Nævningelisten bliver saa ringe, at Tillægsnævninger i Genhold til § 166 maatte vælges.

§ 213.

Forinden Raadslagningen begynder, forelæser Nævningernes Formand, eller, hvis Nævningerne ikke forlade Retsalen, Retsens Formand følgende Forfæst til Efterretning for dem:

„Loven fordrer ikke af Nævningerne nogen Angivelse af de Grunde, der bestemme deres Overbevisning, og foreskriver dem ikke, efter hvilke Regler de have at bedømme Bevisernes Styrke og Fuldstændighed. Men den indstærper dem samvittighedsfuldt og upartist at prøve samtlige for og imod den Anklagede fremkomne Bevisligheder og, ved at afgive deres Stemme, alene at følge deres paa saadan Provelse stottede Overbevisning. Kun forsaavidt en fast Overbevisning om den Anklagedes Brode herved begrundes, kunne de med fæst Samvittighed stemme for at erklære ham skyldig.

Nævningernes Overveielser og Udsagn bør indskrænke sig til de dem forelagte Spørgsmaal.

Det er ikke Nævningerne, men Dommerne, der have at bestemme det Strafsansvar, som efter Loven paahviler den Anklagede for den ham overbeviste Brode, og deres Formening om Hensigtsmæssigheden og Nødværdigheden af de i Loven hjemlede Straffe for ikke, i nogen Maade indvirke paa deres Udsagn.

Om deres Raadslagning og Afstemning have de at iagttage en ubrodelig Tavsshed.

Et trykt Exemplar af denne Forfæst, saavel som af de i § 168 og §§ 170—172 som og i § 214 indeholdte Regler, skal anbringes paa et passende Sted i Forsamlingsværelset.

§ 214.

Efter at Nævningerne have begyndt at